

Мессі та бабуся

Юрій Гундарів

Гнатові на десятиріччя подарували футбольну форму — на спині номер 10 і великі літери MESSI. З такої святкової нагоди батько запропонував провести фотосесію — іменинник у формі й усі домочадці. Мама одразу відмовилася, мовляв, очі ще припухлі після ангіни. Батько теж відпав, адже сам здійснював творчий процес. Лишилася старенька бабуся Варя.

Через кілька днів батько приніс готовий портрет у золотавій рамці й повісив його навпроти ліжка сина. Отже, відтепер Гнат засинав і прокидався під поглядом своїх очей і бабусиних.

Якось після хокейних баталій він трохи прихворів, а тому однокласник Валько приніс йому домашні завдання.

— Ого, яка прикольна фотка — Мессі та якась бабця! — зареготав Валько.

Потім вони нормально спілкувалися. Гнат уважно слухав останні новини... Але десь під серцем точив сором: Мессі та якась бабця...

Десь через місяць бабусі не стало. Тихенько заснула і вже не прокинулася.

— Гнатику, — тихо промовила мама, — ти поки не виходь зі своєї кімнати. Наша Варя померла. Зараз прийдуть її забирати, я тобі скажу тоді...

Гнат, звичайно, знав, що люди помирають. Але ось так, раптом... Була тиха маленька бабуня Варя у білій хустці. Прибирала, мила посуд, готувала, прала, читала на ніч казки, коли він був ще маленьким... І вже нема!

Несподівані сльози накотили Гнатові на очі. Він згадав світлину і ... застиг.

На портреті біля нього бабуні вже не було!

Минуло ще півроку. Гнат на цей раз захворів уже по-справжньому — висока температура, роздираючий кашель, страшний нежить, справді — не жити! Швидка допомога, уколи, пігулки, банки...

Тієї ночі Гнатові приснилася бабуня Варя — у незмінній білосніжній хустці. Її маленькі блакитні очі світилися якоюсь неземною турботою.

— На, мій Гнатику, випий це! — вона підносить йому склянку, що аж димиться.

Він робить обережний ковток і несподівано для себе самого каже:

— Бабуню, пробач мені... А потім цілує бабусину руку.

На ранок Гнат прокинувся абсолютно здоровим. Він солодко потягнувся у ліжку і посміхнувся. У сонячних променях виблискував портрет: він і його бабуся. Так-так, він

не помилюся — поруч із ним знову була його Варя.

Чому — була?

Буде.

Завжди.